

Her i den store, sorgløst henlevende Vrimmel blev han sig helt bevidst som Folkets Søn, Almuebarnet med det kvalte Skrig af Aarhundreders uhævnede Mishandling lydende i sin Sjæl. Den Tanke at blive de Undertryktes store Hævner greb ham tilsidst som en Besættelse.

En Nat ved et Lørdagssold i Studenterforeningen sprang han op paa sin Stol og holdt en politisk Tale, der var et Piskeslag i Ansigtet paa den glade Punsje-Gemytlighed og skabte Panik. En politisk interesseret Student var i de Dage et Særsyn. En Athenesøn, der i selve det akademiske Elysium optraadte som revolutionær Agitator i folkelig Stil, var noget ganske uhørt og føltes som en Vanhelligelse. Man brølte og skreg for at overdøve ham. Tilsidst rev man ham ned af Stolen uden at høre ham tilende. Det blev en Skandale, der rygtedes over det ganske Land.

Det havde indtil denne Dag kunnet se ud, som om Tyge skulde komme til at dele sin Faders Skæbne og slide sine store Evner op i en kummerlig Kamp for Brødet. Han havde giftet sig allerede som Student. I en Periode af Nedtrykthed og Selvopgivelse havde han en Dag ladet sig vie til sin tolv Aar ældre Pensionatsfrøken, der havde plejet ham under en Sygdom, og hvem han desuden skyldte Penge. Nu fløj hans Navn og Bedrift Landet over som et